

Тя съпътства всекидневието на жителите на древен Шумер. Основен атрибут на всеки магически ритуал при шумерите бил кръстът с божествения идол върху него т.е. жезъл. Скипър по право могат да притежават „**посветените**” и само те могат да използват неговата божествена сила. В древна Месопотамия жреците обявяват религиозното и светско знание за свой монопол. Те провъзгласяват познаването на религията за тайно познаване на всичко, което заобикаля хората, като ограничават достъпа на тайното познание само в тесен кръг посветени. Така например легендарният цар на Урук, Гилгамеш се счита за пазител на „тайното знание”. В Месопотамия се появява тайно учение - езотеризъм. В най-общ смисъл то представлява всяка религиозна или окултна норма, забраняваща разкриването на дадено тайно познание за изворите на вярата или учение, пред-непосветени. „Езотерика” или „езотерично” се нарича всяко учение предназначено за определен кръг хора. Такова учение се изучава тайно и предава през поколенията знание от всякакво естество. Езотеризмът се проявява като: окултизъм, тайни общества, неоплатонизъм, алхимия, християнска кабала, парапсихология, теософия, херметизъм, гностицизъм. От шумерите жезълът преминава и при другите народи, като придобива друго значение – символ на Върховната власт. Скипърът символизира онези магически сили, които са обсебени от господаря и се наричат: правосъдие, управление, обществена и царска сигурност, накратко – всички „власти”. Скипър и връзки, danda и рвзвh, си поделят в Индия и на много други места по света привилегията да представляват всичко това. (Елиаде 1952) Жезълът представлява дълга метална пръчка, която на върха има някакво пластично изображение, натоварено с определена символика – на орел, гълъб и т.н. Може да е изработен от благороден метал и украсен със скъпоценни камъни. През Средните векове европейските монарси го заменят със съкратен вариант - скиптъра.

Към края на античността дълбоката духовна криза обхванала обществото, кара хората по нов начин да осмислят древните ритуали. Голяма част от философската и спиритуалистката литература е пропита от образността на **Мистериите**. Мистериите вече не се отнасят до благосъстоянието на общността, а до личностната духовна участ на всеки отделен участник в **Тайнството**. Вече на преден план излиза собственото „аз”, което включва в себе си личния избор на човека. Посветеният се радва на привилегировано духовно положение както през земния си живот, така и след своята смърт. Човек се посвещава за да получи свръхчовешки статут, повече или по-малко божествен и да си осигури живот и оцеляване след смъртта,